

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 80.010 van 29 april 1999
in de zaak A. 78.617/VII-16.711.**

In zake : de n.v. REMO MILIEUBEHEER,
die woonplaats kiest bij
Advocaten J. GHYSELS, P. FLAMEY en
E. EMPEREUR,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Aarlenstraat 25

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat M. VANDEPUT,
kantoor houdende te HASSELT,
Leopoldplein 8

tussenkomen partij :

de gemeente HEUSDEN-ZOLDER,
die woonplaats kiest bij
Advocaat J. SCHAMP,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Tervurenlaan 268 A.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. REMO MILIEUBEHEER op 15 mei 1998 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling van 18 maart 1998, waarbij haar beroep tegen de beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg van 23 oktober 1997 houdende weigering van de milieuvergunning voor het exploiteren van een installatie voor verbranding van afvalstoffen, gelegen te 3550 Heusden-Zolder, Westlaan 262, ongegrond wordt verklaard;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 22 februari 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 maart 1999;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaten J. GHYSELS en P. FLAMEY, die verschijnen voor de verzoekende partij, van Advocaat M. VANDEPUT, die verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaat G. VAN THUYNE die, loco Advocaat J. SCHAMP verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord Adjunct-auditeur P. SOURBRON, daartoe gemachtigd bij beslissing van de Auditeur-generaal van 11 december 1997 in zijn eensluidend advies;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de nota en het administratief dossier door de verwerende partij werden

ingediend op 23 juni 1998, dit is ruim na het verstrijken van de termijn van 8 dagen na ontvangst van de vordering tot schorsing op 4 juni 1998; dat met toepassing van artikel 11, derde lid, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State die te laat ingediende nota uit de debatten moet worden geweerd;

2. Overwegende dat met een verzoekschrift van 17 juli 1998 de gemeente Heusden-Zolder vraagt om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen; dat aangezien de milieuvergunningsaanvraag die tot voorliggende procedure heeft geleid als voorwerp een afvalverbrandingsoven heeft die gevestigd zou worden op het grondgebied van de gemeente Heusden-Zolder; dat haar verzoek tot tussenkomst kan worden ingewilligd;

3. Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

3.1. Tot het maatschappelijk doel van de n.v. REMO MILIEUBEHEER, verzoekende partij, behoort onder meer "het verwerken, behandelen van huisafval en industriële afval, het aanleggen en/of onderhouden van sanitaire stortplaatsen en alle verrichtingen die verband houden met afval in de meest uitgebreide zin". Daarnaast blijkt de verzoekende vennootschap ook actief te zijn in de sector van de zandwinning en aanverwante activiteiten in verband met de handel en het vervoer van zand en zandproducten.

De zandwinningsactiviteiten waren er klaarblijkelijk eerst en de verzoekende vennootschap heeft zich alsdan in de loop van haar bestaan hoofdzakelijk toegelegd op de verwijdering van afvalstoffen.

De verzoekende partij blijkt over milieuvergunningen te beschikken voor de exploitatie van verschillende stortplaatsen voor huishoudelijk en

daarmee gelijkgesteld afval die gelegen zijn op het grondgebied van de gemeente Houthalen-Helchteren. In de vordering tot schorsing maakt zij melding van :

- een vergunning van 8 september 1993 voor de exploitatie van een klasse 2 stortplaats aan de Loerstraat met een restcapaciteit op 31 december 1997 van 50.000 ton;
- een vergunning van 11 december 1995 voor de exploitatie van een klasse 2 stortplaats met een restcapaciteit op 31 december 1997 van 311.209 ton;
- een vergunning van 5 december 1997 voor de exploitatie van een klasse 2 stortplaats aan de Grauwe Steenstraat met een capaciteit van 1.103.791 ton.

3.2. Op 17 juni 1997 dient de verzoekende partij bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg een milieuvergunningsaanvraag in voor de exploitatie van een nieuwe verbrandingsinstallatie met energierecuperatie voor niet-gevaarlijke afvalstoffen met een capaciteit van 320.000 ton per jaar, gelegen aan de Westlaan 262 te 3550 Heusden-Zolder.

Bij de milieuvergunningsaanvraag is een milieu-effectrapport (afgekort als MER) gevoegd.

Het MER is conform verklaard op 7 april 1997.

3.3. Tijdens het openbaar onderzoek van de vergunningsaanvraag zijn 1.752 schriftelijke bezwaren ingediend.

3.4. In de loop van het onderzoek in eerste aanleg van de vergunningsaanvraag heeft de gemeenteraad van Heusden-Zolder een motie goedgekeurd tegen de vestiging van een afvalverbrandingsinstallatie op zijn grondgebied.

3.5. Op 2 september 1997, dus nog steeds tijdens de procedure in eerste aanleg, richt de n.v. MACHIELS, die op één of andere manier ook betrokken blijkt te zijn bij de ingediende milieuvergunningsaanvraag, een brief aan de voorzitter van de c.v. APLIM, dit is een "studievennootschap" die belast is met de uitvoering van de voorbereidende activiteiten om "op termijn te kunnen overgaan tot het oprichten en de exploitatie van bijkomende infrastructuur in Limburg m.b.t. de sortering en verkleining en m.b.t. compostering, recyclage en hergebruik, verbranding met energierecuperatie en storten" van afvalstoffen. Van de c.v. APLIM maken het provinciebestuur Limburg, drie intercommunales, de OVAM en de VLAR deel uit.

In voormelde brief van 2 september 1997 doet de n.v. MACHIELS een "aanbod" om tussen private en publieke sector tot een gezamenlijk "initiatief" voor de oplossing van de Limburgse afvalverwerkingsproblematiek te komen.

3.6. Met een besluit van 23 oktober 1997 weigert de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg de gevraagde milieuvergunning. Het weigeringsbesluit steunt op volgende determinerende motieven :

"Overwegende dat de overheid een primaire verantwoordelijkheid draagt en zorgt voor de verwerkingsactiviteiten die een nutsfunctie vervullen in de afvalverwerkingsstructuur, zoals de afvalverbranding;

Overwegende dat de provincie, gemeenten en intercommunales daarom een belang dienen te hebben in alle nieuw te realiseren verwijderingsinrichtingen;

Overwegende dat bij besluit van de Vlaamse regering van 1 juli 1997 houdende gedeeltelijke goedkeuring van het uitvoeringsplan huishoudelijke afvalstoffen 1997-2001, het luik verwijdering van het deel programmering niet is goedgekeurd, dat de doelstellingen inzake verwijdering (o.a. de overheid heeft een belang in alle huidige en nieuw te realiseren verwijderingsinrichtingen) wel werden goedgekeurd;

Overwegende dat een nieuwe aanvraag die kadert binnen een samenwerkingsakkoord met de provincie,

gemeenten en intercommunales eventueel opnieuw kan beoordeeld worden;

Overwegende dat in de voorliggende aanvraag niet afdoende is aangetoond dat de risico's voor de volksgezondheid in meerdere nabije woonkernen ten gevolge van immissies van vervuilende stoffen tijdens occasionele suboptimale omstandigheden in de bedrijfsvoering verwaarloosbaar klein zijn".

3.7. Met een aangetekende brief van 17 november 1997 stelt de verzoekende partij bij de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling beroep in tegen het deputatiebesluit van 23 oktober 1997.

In essentie betoogt zij in het beroepschrift dat zij zich, zoals reeds is uiteengezet in haar brief van 2 september 1997, niet principieel verzet tegen een overheidsparticipatie in de exploitatie van de voorgenomen afvalverwijderingsinstallatie, dat de voorgestelde afvalverbrandingsinstallatie beantwoordt aan de vereisten van de "Best Beschikbare Technologie", en dat op milieuvlak geen ongunstige effecten te verwachten zijn.

De argumenten van de beroepsindiener worden uitvoeriger toegelicht in een bij het beroepschrift gevoegde nota.

Het beroep wordt ontvankelijk verklaard op 20 november 1997.

3.8. Met een brief van 17 november 1997 verzoekt de vergunningsaanvrager om gehoord te worden tijdens de beroepsprocedure.

3.9. In het kader van de beroepsprocedure worden verschillende adviezen uitgebracht.

a. In het advies van de afdeling stedenbouwkundige vergunningen van AROHM van 3 december 1997 wordt verwezen naar het gunstig stedenbouwkundig advies dat is uitgebracht tijdens de procedure in eerste aanleg.

- b. het advies van de Vlaamse Milieumaatschappij van 18 december 1997 is gunstig voor de lozing van huishoudelijk en bedrijfsafvalwater in de openbare riolering.
- c. de OVAM verleent op 19 december 1997 een gunstig advies over de vergunningsaanvraag. Meer bepaald wordt voorgesteld om de gevraagde vergunning te verlenen voor een termijn van 20 jaar "onder de opschortende voorwaarde dat er een samenwerkingsakkoord dient afgesloten te worden met de provincies en de intercommunales zodanig dat de overheid meer dan 50% van de aandelen bezit".
- d. Op 23 december 1997 verleent de administratie gezondheidszorg, afdeling preventie en sociale gezondheidszorg, een ongunstig advies over de vergunningsaanvraag. De ongunstige beoordeling is ingegeven door de nadelige milieu-effecten die gepaard zouden gaan met de exploitatie van de verbrandingsoven, zijnde immissies van toxische stoffen, geluidshinder, geurhinder en verhoogde verkeersonveiligheid.
- e. Het advies van het hoofdbestuur milieuvergunningen van AMINAL van 5 februari 1998 is ongunstig voor de aanvrager. Aan het ongunstige advies van voormeld bestuur, gaat volgend besluit vooraf :

"Overwegende dat de weerlegging van de weigeringsgronden uit het beroepen besluit door REMO kan worden bijgetreden;

Overwegende dat zoals ook in het advies van de afdeling Milieuvergunningen in eerste aanleg werd aangevoerd de gevraagde installatie overeenkomt met de best beschikbare technieken inzake afvalverbranding; dat aanvrager zelfs bereid is verdere maatregelen te nemen zoals bijvoorbeeld een installatie voor verwijdering van NOx;

Overwegende dat aanvrager tevens akkoord is indien de aanvraag slechts deels zou worden ingewilligd (2 in plaats van 3 lijnen) gelet op de in het

Uitvoeringsplan berekende capaciteit voor Limburgs afval en het principe dat de aanwezige verbrandingscapaciteit in Vlaanderen best zo krap mogelijk wordt gehouden om preventie en hergebruik te stimuleren; dat aanvrager ook akkoord is als de overheidsparticipatie als bijzondere voorwaarde wordt opgelegd;

Overwegende echter dat sinds het indienen van de aanvraag en de datum van het beroepen besluit een nieuw element optreedt, namelijk de beleidsplanning voor de verwijdering van het huishoudelijk afval; dat in bedoeld plan is vastgesteld dat in huidige context het niet aangewezen is de milieuvergunning te verlenen zolang geen studie is uitgevoerd naar lokatie-alternatieven, zoals hoger is uiteengezet; dat de gevraagde vergunning voor dit project derhalve momenteel nog niet kan toegekend worden";

- f. Door de gewestelijke milieuvergunningscommissie door wie de verzoekende partij werd gehoord, wordt op 6 februari 1998 voorgesteld om het beroep ongegrond te verklaren en om de beroepen weigeringsbeslissing te bevestigen. Het advies van de gewestelijke milieuvergunningscommissie steunt bijna woordelijk op het advies van het hoofdbestuur milieuvergunningen dat een dag eerder is uitgebracht.

3.10. Met een besluit van 18 maart 1998 van de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling wordt het beroep van de verzoekende partij ongegrond verklaard en wordt het beroepen weigeringsbesluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg bevestigd.

Dit besluit maakt het voorwerp uit van voorliggende vordering tot schorsing;

4. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en

dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

4.1. Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat de verzoekende partij als derde middel aanvoert wat volgt :

"schending van artikel 36 van het Afvalstoffen-decreet, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het materiële motiverings-beginsel, en afgeleid uit de afwezigheid van de rechtens vereiste feitelijke en juridische grondslag, doordat, het bestreden besluit de vergunning weigert omwille van het ontbreken van een 'beleids'-MER, die zou opgelegd zijn door het Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen 1997-2001, waarin zou moeten nagegaan worden of de verwijderingscapaciteit van de verbrandingsoven best in één installatie (in Antwerpen of Limburg) dan wel in twee installaties (200.000 ton in Limburg en 150.000 in Antwerpen) wordt gerealiseerd, en waarin afgewogen moet worden welke site of sites zowel vanuit het oogpunt van de transportmogelijkheden als vanuit het oogpunt van de inplanting ten opzichte van woongebieden en de reeds aanwezige milieubelasting in het gebied, in aanmerking zou komen;

Terwijl, op grond van artikel 36, § 6 van het Afvalstoffendecreet de sectorale uitvoeringsplannen, zoals het Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen 1997-2001, slechts gelden voor de administratieve overheden van het Vlaamse Gewest, de provincies, de gemeenten en de publiekrechtelijke of privaatrechtelijke instellingen die belast zijn met taken van openbaar nut inzake milieubeleid;

dat verzoekende partij niet kan beschouwd worden als een administratieve overheid zoals bedoeld in artikel 36, § 6 van het Afvalstoffendecreet, zodat het Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen 1997-2001 niet ten aanzien van haar geldt;

dat daarenboven de bepalingen van sectorale uitvoeringsplannen slechts bindend zijn, behoudens in de gevallen waar uitdrukkelijk wordt aangegeven in de plannen dat ze indicatief zijn, voor de administratieve overheden, zoals bedoeld in artikel 36, § 6 van het Afvalstoffendecreet;

dat de vereiste van het uitvoeren van een 'beleids'-MER (Deel 3 : Programmering 1997-2001, 3. Verwijdering, 3.3. Verbrandingsbeleid, 3.3.4. Acties, 1.3, pagina 181) opgenomen is in een bindende bepaling van het Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen 1997-2001 (0. Inleiding, 0.4. Juridisch kader, pagina 5, tweede alinea);

dat de bepalingen van het Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen geen verordenende kracht hebben en enkel de administratieve overheden zoals opgesomd in artikel 36, § 6 van het Afvalstoffen-decreet binden;

dat de vergunning bijgevolg niet kan geweigerd worden op grond van een vereiste opgelegd door een sectoraal uitvoeringsplan dat geen reglementaire noch verordenende kracht heeft ten aanzien van de verzoekende partij,

zodat, de bestreden beslissing, door de vergunning te weigeren omwille van een voorwaarde die niet geldt ten aanzien van verzoekende partij, de in het middel aangehaalde bepalingen schendt en de rechte vereiste juridische en feitelijke grondslag mist.

Toelichting

Op grond van artikel 36, § 6 van het Afvalstoffen-decreet gelden de sectorale uitvoeringsplannen slechts voor de administratieve overheden van het Vlaamse Gewest, de provincies, de gemeenten en de publiekrechtelijke of privaatrechtelijke instellingen die belast zijn met taken van openbaar nut inzake milieubeleid.

De bepalingen van dergelijke sectorale uitvoeringsplannen zijn bindend, uitgezonderd waar dit uitdrukkelijk aangegeven is in de plannen. In die gevallen zijn ze indicatief.

De bepalingen van de uitvoeringsplannen zijn evenwel niet bindend voor de burgers. Van belang is hierbij te weten wat dan wel de juridische draagwijdte van deze bindende bepalingen is ten aanzien van de rechtsonderhorigen.

In de memorie van toelichting bij het ontwerp van decreet tot wijziging van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van de afvalstoffen (Gedr. St., Vl. R., 1993-94, 485/1) wordt omtrent de juridische draagwijdte van de sectorale uitvoeringsplannen het volgende gesteld (...):

'Voorgesteld wordt daaraan dezelfde juridische draagwijdte te geven als aan het ontworpen gewestelijk milieubeleidsplan. Dit houdt in dat enkel de overheid er door gebonden is'.

In dit verband kan verwezen worden naar de bepalingen inzake milieubeleidsplanning, zoals vervat in het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (hierna afgekort : DABM).

In het DABM (artikel 2.1.11) wordt een limitatieve opsomming gegeven van de instanties waarvoor de actieplannen gelden. In deze opsomming zijn de burgers niet opgenomen (zie Mem. v. Toel., Gedr. St., Vl. R., 1994-95, nr. 718/1; zie ook MERCKX, R., 'Planning van het Vlaams milieubeleid. Artikel 2.1.1.-2.1.26. van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid', Algemene bepalingen Vlaams milieubeleid en bedrijfs-

interne milieuzorg. Milieurechtstandpunten nr. 9, Brugge, die Keure, 1996, 86-87).

Het is niet de bedoeling dat het plan rechtstreeks de rechtsonderhorigen zou verbinden. Een milieubeleidsplan 'heeft een zwakke 'externe werking'. De externe werking komt maar tot stand naarmate de maatregelen die in het plan voorzien worden effectief uitvoering krijgen' (Mem. v. Toel., Gedr. St., Vl. R., 1994-95, nr. 718/1).

De binding van de burger kan slechts bewerkstelligd worden door de meer klassieke juridische instrumenten als daar zijn : verordeningen, vergunningen, heffingen, retributies, milieubeleidsovereenkomsten ... (Mem. v. Toel., Gedr. St., Vl. R., 1994-95, nr. 718/1; zie ook LAMBRECHTS, W., Documentatiemap. Actualia milieu- en stedenbouwrecht, 1998, niet gepubliceerd, 16).

De bepalingen van het Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen zijn derhalve niet bindend voor verzoekende partij en kunnen haar derhalve niet tegengeworpen worden als weigeringsmotief";

4.2. Overwegende dat de tussenkomende partij desbetreffend als volgt reageert :

"Hoger werd uiteengezet dat het feit dat het UPHA geen bindende kracht heeft ten aanzien van verzoekster tot schorsing, niet belet dat haar bepalingen wel degelijk aan verzoekster tot schorsing kunnen worden tegengeworpen. De overheid is immers niet alleen gerechtigd maar ook verplicht om haar individuele beslissingen te toetsen op hun verenigbaarheid met de beleidslijnen terzake (cfr. supra 3.2.3.).

Noch de beginselen van behoorlijk bestuur, noch enige wettelijke bepaling kan ertoe leiden dat verzoekster tot schorsing zich niet zou moeten confirmeren aan het beleid van de Vlaamse regering inzake de verwerking en eliminatie van afvalstoffen";

4.3.1. Overwegende dat het bestreden besluit als volgt is gemotiveerd :

"Overwegende dat de NV REMO deze inplantingsplaats in de eerste plaats uiteraard heeft gekozen omwille van het tekort aan verbrandingscapaciteit voor huishoudelijk afval in de regio Limburg, zoals wordt bevestigd in het Uitvoeringsplan huishoudelijke afvalstoffen 1997-2001, goedgekeurd door de Vlaamse regering op 1 juli 1997 en 19 december 1997 en

bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 20 februari 1998 (hierna 'Uitvoeringsplan' genoemd); dat in deze regio vervolgens een terrein met een goede bereikbaarheid primordiaal was; dat het immers, gelet op het reeds bestaande mobiliteitsprobleem in Vlaanderen, onaanvaardbaar is dat het transport van afvalstoffen dit probleem nog gaat verzwaren; dat in elk geval huidige site zeer goed bereikbaar is; dat echter niet is aangetoond dat deze site het gunstigst is om het transport van het afval minimaal te houden;

Overwegende dat het afwegen van lokatie-alternatieven niet in het MER (een 'projekt-MER') diende te gebeuren, zoals vermeld onder deel 2, punt 2.3.2. van dit conform verklaard MER;

Overwegende dat in elk geval moet gesteld worden dat de installatie wordt ingeplant in een regio met een reeds aanzienlijke milieubelasting; dat anderzijds in het MER duidelijk wordt aangetoond dat de bijdrage van deze huisvuilverbrandingsinstallatie minimaal zou zijn;

Overwegende dat in het Uitvoeringsplan 1997-2001 als uitgangspunt voor de programmering van de verwijdering het zogenaamde Beleid-Plus-scenario is genomen; dat dit impliceert dat het ontoelaatbaar is dat een overcapaciteit voor verbranding zou ontstaan; dat in die optiek moet onderzocht worden of de door REMO gevraagde 320.000 ton/jaar geen overcapaciteit aan verbranding in deze regio zal creëren zodat initiatieven op gebied van preventie en recuperatie zouden ontmoedigd worden;

Overwegende dat de door REMO gevraagde jaarcapaciteit is gesteund op een prognose zoals uiteengezet in deel 2, punt 1 van het MER;

Overwegende dat in het Uitvoeringsplan voor de provincie Limburg een bijkomende capaciteit van 200.000 ton/jaar nodig wordt geacht, en voor de provincie Antwerpen 150.000 ton/jaar; dat evenwel in het Uitvoeringsplan eveneens is bepaald dat de bestaande installatie te Houthalen-Helchteren (Regionale Milieuzorg) van 75.000 ton/jaar op termijn moet worden afgebouwd;

Overwegende dat in het Uitvoeringsplan, Deel 3 'Programmering 1997-2001', punt 3 'Verwijdering', punt 3.3 'Verbrandingsbeleid', punt 3.3.4. 'Acties', actie 1.3 (pagina 181) is bepaald dat een MER ('beleids-MER') dient te worden uitgevoerd voor de programmering van de ontbrekende capaciteit van een gedeelte voor de provincie Antwerpen en voor de provincie Limburg, in totaal geraamd op ca. 350.000 ton/jaar; dat hierin inzonderheid de lokatiekeuze dient te worden onderzocht met als alternatieven 1 of 2 lokaties;

Overwegende dat bedoelde studie niet enkel bedoeld is om te bepalen of de verwijderingscapaciteit best in 1 installatie (in Antwerpen of Limburg) dan wel in 2 installaties (200.000 ton in Limburg en 150.000 in

Antwerpen) wordt gerealiseerd; dat indien deze studieopdracht enkel hiertoe beperkt zou worden, huidige aanvraag zou kunnen ingewilligd worden beperkt tot 2 lijnen wat met circa 200.000 ton/j overeenkomt; dat evenwel in deze studie moet afgewogen worden welke site of sites zowel vanuit het oogpunt van de transportmogelijkheden als vanuit het oogpunt van de inplanting ten opzichte van woongebieden en de reeds aanwezige milieubelasting in het gebied, in aanmerking komen; dat momenteel nog geen dergelijke studie voorhanden is; dat deze studie moet uitgaan van de betrokken intercommunales;

Overwegende dat in het Uitvoeringsplan duidelijk is gesteld dat verbranding door een nieuwe techniek zoals pyrolyse en/of vergassing te overwegen valt voor nieuwe installaties; dat echter op dit ogenblik nog te veel onzekerheden bestaan en dat bijkomend onderzoek noodzakelijk is vooraleer tot dergelijke technieken wordt overgegaan;

Overwegende echter dat sinds het indienen van de aanvraag en de datum van het beroepen besluit een nieuw element optreedt, namelijk de beleidsplanning voor de verwijdering van het huishoudelijk afval; dat in bedoeld plan is vastgesteld dat in huidige context het niet aangewezen is de milieuvergunning te verlenen zolang geen studie is uitgevoerd naar de lokatie-alternatieven, zoals hoger is uiteengezet; dat de gevraagde vergunning voor dit project derhalve momenteel niet kan toegekend worden;

Overwegende dat de aanspraken en bezwaren aangehaald door de beroepsindiener als volgt kunnen worden geëvalueerd :

- de meeste aangehaalde argumenten tot weerlegging van de weigeringsgronden kunnen principieel bijgetreden worden;
- na datum van het beroepen besluit werd echter het beleid inzake verwijdering van huishoudelijk afval voor de komende jaren definitief vastgelegd; in deze beleidsplanning wordt een voorafgaande studie naar lokatie-alternatieven vastgelegd voor het huishoudelijk afval van de regio Limburg en Antwerpen, zodat momenteel nog geen vergunning voor een concreet project kan verleend worden";

4.3.2. Overwegende dat uit die motivering blijkt dat de vergunningsaanvraag werd getoetst aan het Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen 1997-2001, vastgesteld bij besluit van de Vlaamse regering van 19 december 1997, en dat het determinerend weigeringsmotief het vooralsnog ontbreken van een zogenaamd beleids-MER is, op te stellen door de betrokken

intercommunales waarin "moet afgewogen worden welke site of sites zowel vanuit het oogpunt van de transportmogelijkheden als vanuit het oogpunt van de inplanting ten opzichte van woongebieden en de reeds aanwezige milieubelasting in het gebied in aanmerking komen"; dat, wat het opstellen van dat "beleids-MER" betreft, in het bestreden besluit uitdrukkelijk wordt verwezen naar pagina 181 van evengenoemd uitvoeringsplan waar een opsomming en beschrijving worden gegeven van de concrete "acties" in verband met het verbrandingsbeleid voor de periode 1997-2001; dat onder punt 3.3.4.-1.3. als een derde actie wordt vooropgesteld :

"1.3. Voor de ontbrekende capaciteit voor een gedeelte van de provincie Antwerpen en voor de provincie Limburg, in totaal geraamd op maximum 350.000 ton, wordt een MER uitgevoerd. In dit MER wordt inzonderheid de locatiekeuze onderzocht met als alternatieven één gezamenlijke of wel twee verschillende locaties.

Bij twee locaties wordt de bijkomende verwerkingscapaciteit voor het gedeelte van de provincie Antwerpen geraamd op 150.000 ton en voor de provincie Limburg op 200.000 ton.

De bestaande installatie te Houthalen moet op termijn worden afgebouwd. Alle mogelijke beste beschikbare technieken (bv. scheiden-vergisten, pyrolyse, ...) moeten worden overwogen.

Initiatiefnemer: betrokken intercommunales

Betrokkenen: provincie Antwerpen en Limburg, privé-partners, VMH

Timing: 1997-2001";

4.3.3. Overwegende dat de inhoud, procedure en juridische draagwijdte van de zogenaamde sectorale uitvoeringsplannen worden geregeld door de artikelen 35 en 36 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen (afvalstoffendecreet), zoals gewijzigd bij decreet van 20 april 1994; dat die bepalingen luiden als volgt :

"Art. 35.

§ 1. Ter uitvoering van het geldende afvalstoffenplan of milieubeleidsplan ontwerpt de OVAM sectorale uitvoeringsplannen.

§ 2. Deze sectorale uitvoeringsplannen hebben betrekking op concrete projecten, op acties in verband met preventie, recuperatie en verwijdering van afvalstoffen of op specifieke categorieën van afvalstoffen.

Art. 36.

§ 1. De OVAM betreft de meeste belanghebbende overheidsorganen, instellingen en privaatrechtelijke organisaties bij het ontwerpen van de sectorale uitvoeringsplannen.

§ 2. De ontwerpen van sectorale uitvoeringsplannen worden bij uittreksel bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad en voor een termijn van twee maanden ter inzage gelegd bij de gemeenten en bij de OVAM. Gedurende deze termijn kan iedereen bezwaren of opmerkingen schriftelijk ter kennis brengen van de OVAM.

§ 3. Tegelijkertijd met hun bekendmaking worden de ontwerpen van sectorale uitvoeringsplannen bezorgd aan de Milieu- en Natuurraad van Vlaanderen en de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen, die een met redenen omkleed advies uitbrengen binnen een vervaltermijn van twee maanden na ontvangst van het ontwerp. Deze adviezen zijn niet bindend.

§ 4. De sectorale uitvoeringsplannen worden vastgesteld door de Vlaamse regering, rekening houdend met de gegeven adviezen en met de ingediende bezwaren of opmerkingen. Wanneer de regering het door de Milieu- en Natuurraad van Vlaanderen of de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen uitgebrachte advies niet volgt, hetzij geheel of gedeeltelijk, dan verantwoordt ze dit in een verslag, gevoegd bij de in § 5 bedoelde bekendmaking.

§ 5. De sectorale uitvoeringsplannen worden bij uittreksel bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad. Ze liggen ter inzage bij de OVAM, de provincies en de gemeenten.

§ 6. De sectorale uitvoeringsplannen gelden, in de mate zoals hierna aangegeven, voor de administratieve overheden van het Vlaamse Gewest, de provincies, de gemeenten en de publiekrechtelijke of privaatrechtelijke instellingen die belast zijn met taken van openbaar nut inzake milieubeleid. De geldigheidsduur van de sectorale uitvoeringsplannen wordt in ieder geval afzonderlijk bepaald.

§ 7. Bepalingen van sectorale uitvoeringsplannen zijn bindend, uitgezonderd waar dit uitdrukkelijk aangegeven is in deze plannen. In die gevallen zijn ze indicatief. Van de bindende bepalingen kan slechts worden afgeweken bij beslissing van de Vlaamse regering, wanneer daarvoor gewichtige redenen zijn en mits behoorlijke motivering. Bepalingen van sectorale uitvoeringsplannen die strijdig zijn met een gewestelijk plan van latere datum met verordenende of verbindende kracht verliezen hun geldigheid";

4.3.4. Overwegende dat op pagina 5 onder punt 0.4 "Juridisch kader" van het Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen 1997-2001 wordt gesteld :

"De bepalingen in deel 2 : 'Doelstellingen en aanbodscenario's' en deel 3 : 'Programmering 1997-2001' van het Uitvoeringsplan zijn bindend, uitgezonderd waar dit uitdrukkelijk is aangegeven in het plan. In die gevallen zijn de bepalingen indicatief. Sanctionering is mogelijk via het niet toekennen van financiële tussenkomsten (bv. milieuconvenant, subsidiëring). Het plan is tevens het toetsingskader voor alle lopende en nieuwe initiatieven voor de realisering van verwerkingscapaciteit";

dat dienvolgens de actie in verband met de opvulling van de ontbrekende afvalverbrandingscapaciteit in de provincies Antwerpen en Limburg, die onder deel 3 ressorteren, op het eerste gezicht "bindend" is in de zin van artikel 36, § 7, van het afvalstoffendecreet;

4.3.5. Overwegende, evenwel, dat de "actie" waarvan sprake zich niet lijkt te richten tot de verzoekende partij, maar tot de betrokken intercommunales, die als initiatiefnemers zijn aangeduid; dat volgens de bewoordingen van de concrete uitvoeringsactie de provincies Antwerpen en Limburg, de Vlaamse Milieuholding en de "privé-partners" kunnen worden betrokken bij de concretisering van het initiatief van de intercommunales; dat de verzoekende partij nergens nominatim is aangeduid zodat niet vaststaat dat zij zelfs maar betrokken moet worden bij het initiatief van de intercommunales; dat het uitvoeringsplan aan de verzoekende partij geen enkele verplichting oplegt om iets tegen een bepaalde termijn te doen of uit te voeren; dat daarenboven de term "bindend" prima facie niet meer inhoudt dan dat de in het uitvoeringsplan aangeduide initiatiefnemers inspanningen moeten leveren om iets te bewerkstelligen dat past binnen het afvalstoffenbeleid van het Vlaamse Gewest en dat, indien ze dat niet of

onvoldoende doen, financiële sancties kunnen worden getroffen, zoals blijkt uit het sub 4.3.4. geciteerd fragment van het uitvoeringsplan; dat zo te zien het uitvoeringsplan niet meer lijkt te zijn dan een opsomming van concrete initiatieven die wenselijk blijken te zijn in het kader van de realisatie van het afvalstoffenbeleid en waarbij eventueel derden kunnen worden ingeschakeld; dat dienvolgens "bindend" in de zin van artikel 36, § 7, van het afvalstoffendecreet niet lijkt te betekenen dat elke bepaling, die niet uitdrukkelijk als indicatief is aangegeven, als een algemeen geldende rechtsregel moet worden beschouwd;

4.3.6. Overwegende dat, aangezien de verzoekende partij niet gebonden lijkt te zijn door de verplichting in het Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen aan anderen opgelegd om allerhande alternatieve vestigingsplaatsen voor een afvalverbrandingsoven te onderzoeken, bij de beoordeling van de door haar ingediende milieuvergunningsaanvraag prima facie als weigeringsmotief niet lijkt te kunnen worden aangevoerd dat die studie ontbreekt; dat, wat de MER-verplichting betreft, in de huidige stand van de wetgeving de aanvraag van de verzoekende partij enkel diende te worden getoetst aan artikel 7 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (milieuvergunningsdecreet) en aan de bepalingen van het besluit van de Vlaamse Executieve van 23 maart 1989 houdende organisatie van de milieu-effectbeoordeling van bepaalde categorieën van hinderlijke inrichtingen (MER-besluit); dat, evenwel, nergens uit blijkt dat de verwerende partij de vergunning heeft geweigerd wegens het niet voldoen van de vergunningsaanvraag van de verzoekende partij aan artikel 7 van evengenoemd decreet en aan de bepalingen van het MER-besluit;

4.3.7. Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat blijkt dat in de huidige stand van de procedure het derde middel als ernstig moet worden aangemerkt;

5.1. Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat de verzoekende partij doet gelden wat volgt :

"Verzoekende partij baat op terreinen gelegen te Houthalen-Helchteren verschillende rechtsgeldig vergunde stortplaatsen uit voor de verwijdering van huishoudelijk afval, daarmee gelijkgesteld of vergelijkbaar afval en andere niet-gevaarlijke afvalstoffen (zie supra). Het maatschappelijk doel van verzoekende partij bestaat uit 'het verwerken, behandelen van huisafval en industriële afval, het aanleggen en/of onderhouden van sanitaire stortplaatsen en alle verrichtingen die verband houden met afval in de meest uitgebreide zin'.

Voor de verwerking van het huishoudelijk afval, van het daarmee gelijkgesteld of vergelijkbaar afval en van andere niet-gevaarlijke afvalstoffen is verzoekende partij aangewezen op de exploitatie van drie stortplaatsen categorie 2, allen gelegen in de gemeente Houthalen-Helchteren.

Meer bepaald beschikt zij over volgende vergunningen :

- vergunning voor de exploitatie van een klasse 2 stortplaats aan de Loerstraat (vergund bij ministerieel besluit van 8 september 1993), met een restcapaciteit op 31 december 1997 van 50.000 ton;

- vergunning voor de exploitatie van een klasse 2 stortplaats aan de Kolderstraat (vergund bij ministerieel besluit van 11 december 1995), met een restcapaciteit op 31 december 1997 van 311.209 ton;

Daarnaast beschikt zij nog over een milieuvergunning voor de exploitatie van een klasse 2 stortplaats aan de Grauwe Steenstraat. De capaciteit van deze stortplaats bedraagt 1.103.791 ton. Hiervoor werd op 21 april 1998 een bouwvergunning verleend.

Op deze stortplaatsen mogen niet gevaarlijk huishoudelijke afvalstoffen, niet gevaarlijke bedrijfsafvalstoffen die vergelijkbaar zijn met huishoudelijke afvalstoffen en niet gevaarlijke bijzondere afvalstoffen gestort worden.

Door de inwerkingtreding van het Vlaams reglement inzake afvalvoorkoming en -beheer, vastgesteld bij besluit van 17 december 1997 van de Vlaamse regering tot vaststelling van het Vlaams reglement inzake afvalvoorkoming en -beheer (VLAREA), gepubliceerd in het B.S. van 16 april 1998, wordt verzoekende partij vanaf 1 juli 1998 geconfronteerd met een stortverbod voor huishoudelijke afvalstoffen, met uitzondering

van niet recupereerbaar gesorteerd grof vuil en de afvalstoffen voortkomende uit het onderhoud door gemeentelijke diensten, en ongesorteerde bedrijfsafvalstoffen (artikel 5.2.4. h en i VLAREA).

Het Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen 1997-2001 voorziet in haar programmering ter ondersteuning van het vooropgestelde preventie- en recuperatiebeleid de invoering van verboden voor het verbranden en storten van recupereerbaar afval en voor het storten van brandbaar afval (Deel 3: Programmering 1997-2001, 3. Verwijdering. 3.3.4. Stortbeleid, 3.4.5. Instrumenten, pagina 1991).

De invoering van het stortverbod in VLAREA heeft uiteraard tot gevolg dat verzoekende partij op haar stortplaatsen te Houthalen-Helchteren vanaf 1 juli 1998 zal geconfronteerd worden met voormeld stortverbod bij het aanvragen van herzieningen, veranderingen en bijkomende vergunningen voor het storten van bedoelde afvalstoffen (voor zover dergelijk stortverbod rechtsgrond zou vinden in het Afvalstoffendecreet).

Daarbij dient opgemerkt dat de voorziene afwijkingsregeling van artikel 5.6.2. VLAREA slechts een mogelijke afwijking voorziet om louter 'technische redenen', hetgeen in de praktijk weinig of geen ruimte zal laten voor het toestaan van een concreet toegestane afwijking (cfr. het schorsings-arrest van de Raad van State inzake JACOBS (nr. 65.649, 27 maart 1997) en het vernietigings-arrest van de Raad van State in dezelfde zaak (arrest nr. 72.423 van 12 maart 1998) waar de Raad een in het kader van Vlarem II toegestane afwijking van de sectorale voorschriften als niet in overeenstemming heeft beschouwd met de eis dat alleen technische, en dus geen economische of bedrijfsmatige redenen in aanmerking mogen worden genomen; zie artikel 1.2.2.2. Vlarem II).

Daarenboven dient er rekening gehouden te worden met de stortcapaciteit op de betrokken stortplaatsen.

Zoals reeds aangeduid, beschikt verzoekende partij thans nog over drie vergunde stortplaatsen van klasse 2 met een totale stortcapaciteit op 31 december 1997 van 361.309 ton, te verhogen met de stortcapaciteit van 1.103.000 ton van de recente vergunde stortplaats (zie hoger feitenrelaas).

Dit betekent dat verzoekende partij op 31 december 1997, rekening houdende met een jaarlijkse aanvoer van 400.000 à 450.000 ton, nog over een exploitatietermijn van 39 maanden beschikte, zodat er thans nog maar 34 maanden resten vooraleer deze stortplaatsen volstort zijn.

Welnu, zowel de nakende stortverboden, als de slinkende stortcapaciteit hebben verzoekende partij er toe aangezet om een alternatief te zoeken. Het enige beschikbare alternatief bestaat uit de verwijdering van afvalstoffen via verbranding. De

milieuvergunningsaanvraag van verzoekende partij strekt ertoe een milieuvergunning te verkrijgen voor een afvalverbrandingsinstallatie met energieteerugwinning voor de verbranding van niet gevaarlijk behandeld houtafval, niet gevaarlijke huishoudelijke afvalstoffen, niet gevaarlijke bedrijfsafvalstoffen die vergelijkbaar zijn met huishoudelijke afvalstoffen, vast niet-risicohoudend medisch afval en andere niet gevaarlijke afvalstoffen (zie bijlage 3 en 11 bij de milieuvergunningsaanvraag).

In dit verband dient onderlijnd te worden dat de inplanting van een nieuwe verbrandingsinstallatie 2 à 3 jaar in beslag neemt. In de overbruggingsperiode is verzoekende partij dan ook aangewezen op haar stortplaatsen om de aangeboden afval te kunnen verwerken.

De verwijdering van afvalstoffen via verbranding kadert binnen de beleidsvisie zoals geformuleerd in het Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen 1997-2001, waarin een capaciteitsuitbreiding van de verwijdering via verbranding voorzien wordt. Zo zou voor de provincie Limburg en een gedeelte van de provincie Antwerpen er een verbrandingscapaciteit van 350.000 ton moeten bijkomen (zie pagina 179 Uitvoeringsplan).

Het bestreden besluit, waarbij de vergunning aan verzoekende partij geweigerd wordt, heeft tot gevolg dat verzoekende partij haar huidige klantenbestand niet langer kan veilig stellen, nu zij niet langer afval van haar cliënteel kan aanvaarden. Slechts door aan haar cliënteel ter vervanging van haar stortcapaciteit eenzelfde hoeveelheid verbrandingscapaciteit aan te bieden kan verzoekende partij haar cliënteel bewaren.

Van zodra de stortcapaciteit wegvalt, en er geen alternatief in de vorm van afvalverbranding kan aangeboden worden, zal het voortbestaan van verzoekende partij ongetwijfeld in het gedrang komen.

Het moge trouwens duidelijk zijn dat de bestreden beslissing de onderneming van verzoekende partij in een kwetsbare concurrentiële positie plaatst (cfr. R.v.St., N.V. DE WINTER, nr. 56.166, 9 november 1996). De Vlaamse overheid voorziet immers een beleid inzake afvalbeheersing dat gericht is op afvalverbranding, en waarbij de verwijdering van afval door storten verboden wordt. De enige overlevingskansen voor een onderneming, waarvan het maatschappelijk doel bestaat in het verwerken en behandelen van afval, bestaat erin structureel over te schakelen naar de verwijdering via verbranding. Door de bestreden beslissing wordt dit onmogelijk gemaakt voor verzoekende partij.

Daarenboven dient er rekening mee gehouden te worden dat, gelet op de beleidsvisie in het Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen 1997-2001, voor verzoekende partij het tijdstip van de

afhandeling van de vergunningsaanvraag uiterst belangrijk is.

Immers, het Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen 1997-2001 voorziet de inplanting van één of twee verbrandingsovens met in totaal (voor beiden) een capaciteit van 350.000 ton. Inmiddels zou uit een studie de mogelijkheid voor zowel één oven van 350.000 ton/jaar als één oven van 150.000 ton/jaar en één oven van 200.000 ton/jaar naar voren gekomen zijn (cfr. supra I. Feiten, randnummer 6). De inplanting van de voorziene verbrandingsoven dient uiterlijk tegen 2001 te geschieden.

Welnu, het laat zich aanzien dat er reeds een nieuwe verbrandingsinstallatie zal ingeplant zijn, indien er geen schorsing wordt bevolen van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit.

Op dat ogenblik is het risico zeer groot dat de vergunning van verzoekende partij zal geweigerd worden omwille van het feit dat er in dat geval reeds één of twee verbrandingsinstallaties bestaan. In dat verband dient er immers rekening gehouden te worden met de timing van het afvalverbrandingsbeleid. Voor de bij te bouwen verbrandingsinstallatie(s) voor de provincie Limburg en de Antwerpse Kempen voorziet het uitvoeringsplan als timing 1997-2001 (zie pagina 181 Uitvoeringsplan.). Bovendien dient gewezen te worden op de krappe programmering van het verwijderingsbeleid in het uitvoeringsplan, waarbij vooropgesteld wordt dat de beschikbare verbrandingscapaciteit kleiner dient te blijven dan de reële behoeften (zie pagina 164, 177 Uitvoeringsplan). De kans dat verzoekende partij haar project op dat ogenblik alsnog kan realiseren is quasi-nihil. Verzoekende partij lijdt minstens hierdoor een moeilijk te herstellen ernstig nadeel (cfr. R.v.St., STALLAERT, nr. 45.334, 16 december 1993, waar de Raad een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aannam in hoofde van een onderneming gespecialiseerd in afbraakwerken, die in de regio Brussel een reststoffencentrum wilde oprichten om bouwafval te verwerken, maar waarvoor de milieuvergunning geweigerd werd, en waarbij de Raad overwoog dat de kans dat het geplande reststoffencentrum nog op een commercieel aanvaardbare andere locatie, met name op een industrieterrein in het Brussels gewest of de periferie ervan, kan worden ingeplant, inderdaad zeer klein wordt').

Zelfs, indien alsnog een vergunning zou kunnen afgeleverd worden, lijdt verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. De overheid kan immers de intussentijd naar de concurrentie overgestapte klanten niet terugbezorgen (vgl. R.v.St., N.V. EGTA, nr. 40.734, 13 oktober 1992 en R.v.St., SMET-JET, nr. 41.884, 4 februari 1993). Bij ontstentenis van onmiddellijke schorsing zullen

de cliënten van de verzoekende partijen hun toevlucht elders gezocht hebben en zal de markt door anderen zijn ingepalmd (vgl. R.v.St., VT4 LIMITED, nr. 51.274, 24 januari 1995).

De vordering tot schorsing heeft daarenboven nut voor verzoekende partij, nu de overheid door een schorsingsarrest ertoe zal aangezet worden om de zaak opnieuw te onderzoeken in het licht van het gestelde in het schorsingsarrest, en in voorkomend geval de aangevochten beslissing in te trekken en opnieuw over de vergunningsaanvraag te beschikken (R.v.St., ANCIAUX Henry DE FAVEAUX, nr. 34.018, 8 februari 1990).

Conclusie: de weigering van de gevraagde vergunning brengt mee dat verzoekende partij een ernstig nadeel lijdt, in zoverre zij verhinderd wordt over te schakelen naar verbranding van afvalstoffen volgens het BBT-principe (in plaats van te verwijderen door storten), zoals het nieuwe afvalstoffenbeleid het voorschrijft, in zoverre zij daardoor op vrij korte termijn haar stortcapaciteit zal zien slinken, zonder dat er nog redelijke kans bestaat om uitbreiding van capaciteit of verlenging van de vergunningsduur te bekomen, precies omwille van dit nieuwe afvalstoffenbeleid, dat benevens de optie voor verbranding, een algemeen verbod voor storten van de hoger bedoelde afvalstoffen inhoudt.

Dit ernstig nadeel zal zij niet kunnen herstellen, want zij zal de verloren gegane tijd niet kunnen inhalen en haar kans op het bekomen van een vergunning voor het uitbaten van een afvalverbrandingsinstallatie verloren zien gaan, in acht genomen het feit dat het beleid slechts één installatie voorziet in Limburg en in Antwerpen, of één in Limburg of in Antwerpen (zie pagina 181 Uitvoeringsplan). Het gaat derhalve wellicht om een uniek project, waardoor het missen van dit project een concurrentienadeel zal teweegbrengen dat redelijkerwijze niet te herstellen is, op geen enkele wijze";

5.2. Overwegende dat de tussenkomende partij repliceert dat het aangevoerde nadeel niet rechtstreeks voortvloeit uit de bestreden weigeringsbeslissing, dat het verbod om stortplaatsen te exploiteren immers niet opgelegd zou zijn door de bestreden beslissing maar wel door de dwingende bepalingen van het Vlarea-besluit van 17 december 1997, en dat bovendien aan de verzoekende partij intussen een individuele afwijking op het stortverbod is toegestaan voor een hoeveelheid afvalstoffen

van 145.000 ton; dat zij van oordeel is dat het nadeel louter hypothetisch is omdat het niet zeker is dat de vergunning voor een afvalverbrandingsinstallatie zou toegekend worden aan een andere kandidaat, en dat bovendien de verzoekende partij hoe dan ook geen recht op een milieuvergunning voor een afvalverbrandingsinstallatie zou kunnen laten gelden omdat deze aanspraak desgevallend zal moeten wijken voor het algemeen belang; dat zij ook nog opwerpt dat de rechtstoestand van de verzoekende partij niet gewijzigd is door de weigering van de gevraagde milieuvergunning en dat ook na de schorsing van die beslissing de exploitatie door de verzoekende partij niet kan aangevat worden zodat het beweerde nadeel niet door een schorsing van de bestreden beslissing zou kunnen worden weggenomen; dat zij ten slotte nog doet gelden dat het nadeel in verband met de dreigende teloorgang van de verzoekende vennootschap met geen enkel concreet gegeven gestaafd is, dat immers in de vordering tot schorsing niet aangegeven zou zijn welk aandeel de stortactiviteiten vertegenwoordigen ten aanzien van het geheel van de commerciële activiteiten van de verzoekende vennootschap;

5.3.1. Overwegende dat, zoals ter terechtzitting door de raadslieden van de verzoekende partij vooropgesteld en niet weersproken door de verwerende en de tussenkomende partijen, de hoofdactiviteit van de verzoekende partij bestaat uit de uitbating van stortplaatsen; dat blijkens artikel 5.2.4. van het besluit van 17 december 1997 van de Vlaamse regering tot vaststelling van het Vlaams reglement inzake afvalvoorkoming en -beheer (Vlarea-besluit) het met ingang van 1 juli 1998 verboden is om bepaalde afvalstoffen te verwijderen door het storten ervan op een in het Vlaams Gewest gelegen stortplaats; dat die bepaalde afvalstoffen onder meer huishoudelijke afvalstoffen en bedrijfsafvalstoffen betreffen, zijnde de afvalstoffen waarvan het storten juist is toegestaan door de milieu-

vergunningen waarover de verzoekende partij beschikt; dat de tussenkomen de partij er wel terecht op wijst dat met een besluit van 30 juni 1998 aan de verzoekende partij voor beperkte hoeveelheden te storten afval tot 30 juni 1998 een afwijking op het stortverbod werd verleend; dat, aangezien artikel 5.2.6., § 2, van voornoemd Vlarea-besluit bepaalt dat een individuele afwijking op het stortverbod voor maximaal twee jaar kan worden toegekend, het thans reeds vaststaat dat na 1 juli 2000 de verzoekende partij haar stortactiviteiten zal dienen stop te zetten; dat de verzoekende partij op goede gronden betoogt dat het voorzien in een alternatief voor de verwijdering van huishoudelijke en bedrijfsafvalstoffen tegen die datum voor haar van levensnoodzakelijk belang is; dat door de bestreden beslissing het realiseren van dat alternatief in het gedrang komt; dat de tussenkomen de partij dan ook niet kan worden gevolgd in haar betoog dat het beweerd nadeel niet voortvloeit uit de bestreden beslissing;

5.3.2. Overwegende dat een schorsing van het bestreden weigeringsbesluit de verwerende partij er toe kan aanzetten haar beslissing te heroverwegen, rekening houdend met het ernstig bevonden middel; dat zo te zien een schorsing mogelijk wel een nuttig effect kan hebben;

6. Overwegende dat is voldaan aan de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van de gemeente HEUSDEN-ZOLDER in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

Artikel 2.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling van 18 maart 1998, waarbij het beroep van de n.v. REMO MILIEUBEHEER tegen de beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg van 23 oktober 1997 houdende weigering van de milieuvergunning voor het exploiteren van een installatie voor verbranding van afvalstoffen, gelegen te 3550 Heusden-Zolder, Westlaan 262, ongegrond wordt verklaard.

Artikel 3.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het geschorste besluit.

Artikel 4.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op vijfduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negenentwintig april 1900 negenennegentig, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

A. WIJNANTS.

De voorzitter,

M. -R. BRACKE.